

Arrest

nr. 50 040 van 25 oktober 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Ibrahim X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 29 juni 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 20 augustus 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die loco advocaat E. STESENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 24 november 2008 het Rijk binnen en diende op 30 oktober 2009 een tweede asielaanvraag in. Op 1 juni 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U beweerde de Somalische nationaliteit te bezitten, afkomstig te zijn van het eiland Koyama en te behoren tot de etnische groep Bajuni.

Op 24 november 2008 diende u een **eerste asielaanvraag** in, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd door het Commissariaat-generaal genomen dd. 26 juni 2009. Op 31 juli 2009 diende u bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep in tegen deze beslissing doch de beslissing van het Commissariaat-generaal werd gehandhaafd bij arrest van 13 oktober 2009. Op 4 december 2009 diende u een cassatieberoep in bij de Raad van State hetgeen verworpen werd bij arrest van 30 november 2009. U keerde niet naar uw land van herkomst terug.

Op 30 oktober 2009 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit uw verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken (dd. 18 november 2009) en het Commissariaat-generaal (dd. 4 mei 2010) blijkt dat u blijft bij de verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde. U legde ter staving van uw tweede asielaanvraag volgende documenten neer: een identiteitsdocument op naam van uw nonkel Mohammed Suleyman uitgegeven dd. 1987 door het Kismaayo Fishery Factory Kismayo District, een persoonlijke brief (s.d.) geschreven door uw nonkel Mohammed Suleiman alsook een Engelse vertaling van deze persoonlijke brief, een overlijdenscertificaat uitgegeven dd. 17 maart 2009 door Lower Jubba Regional Court te Kismayo, een geboortecertificaat op naam van Ibrahim Abdallah Abderrehman uitgereikt dd. 24 juli 2003 te Kismayo, een envelop van DHL (shipment no. 1495408165) waarmee de door u voorgelegde identiteitskaart van uw nonkel Mohammed Suleyman, de door u voorgelegde brief en vertaling en het door u voorgelegde overlijdenscertificaat mee verstuurd zouden zijn, een medisch attest uitgereikt door psychiater Dr. Hans Hellebuyck dd. 30 april 2010 te Oostende en een medisch verslag uitgereikt door psychiater Dr. Hans Hellebuyck dd. 20 januari 2010. U verklaarde dat u subsidiaire bescherming wenst te krijgen.

B. Motivering

Er dient er te worden opgemerkt dat uw verklaringen en de nieuwe elementen die u in het kader van uw tweede asielaanvraag voorlegde onvoldoende blijken te zijn om een “vrees voor vervolging” zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de door u ingeroepen “vrees voor vervolging” in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie kunnen volgende bedenkingen worden gemaakt.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat in het kader van uw **eerste asielaanvraag** door de Commissariaat-generaal op 26 juni 2009 een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen op basis van de bedrieglijkheid van uw verklaringen. Meer bepaald werd in deze beslissing gesteld dat u het niet aannemelijk heeft kunnen maken dat u werkelijk de Somalische nationaliteit zou bezitten. In het licht hiervan werden de door u aangehaalde vervolgingsfeiten – die zich in Somalië zouden afgespeeld hebben – dan ook in twijfel getrokken. Vervolgens werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 13 oktober 2009 onder meer geconcludeerd “Zijn voorgehouden etnische herkomst en nationaliteit komen verzonnen voor” en “[...] benadrukt de Raad dat verzoekers voorgehouden afkomst van Somalië niet kan overtuigen [...]” (zie arrest RvV nr. 32656).

Met betrekking tot de nieuwe elementen die u voorlegde om uw **tweede asielaanvraag** te staven kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden.

De door u voorgelegde brief (s.d.) geschreven door uw nonkel Mohammed Suleiman kan bezwaarlijk als objectief bewijsmateriaal beschouwd worden gezien het persoonlijk karakter ervan. Bijgevolg biedt dit document geen enkele garantie van betrouwbaarheid als stavingselement voor uw beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in het kader van uw tweede asielaanvraag. Wat betreft de door u voorgelegde Engelse vertaling van de persoonlijke brief (s.d.) die u eveneens overgemaakt werd door uw nonkel Mohammed Suleiman kan opgemerkt worden dat het feit dat uw nonkel u een persoonlijke brief overmaakte in het Swahili en er meteen een Engelse vertaling aan toevoegde (met klaarblijkelijk hetzelfde handschrift) erop wijst dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben. Zo lijkt het er sterk op dat de documenten opgesteld werden met als enige doel het door u afgelegde asielrelaas te staven.

Wat betreft het door u voorgelegde geboortecertificaat op naam van Ibrahim Abdallah Abderrehman uitgereikt dd. 24 juli 2003 te Kismayo kan gezegd worden dat het merkwaardig is dat het door u voorgelegde geboortecertificaat uitgegeven werd in het jaar 2003 hoewel uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt dat het weinig waarschijnlijk is dat er in Somalië nog geboortecertificaten uitgereikt werden na het uitbreken van de burgeroorlog in 1991 (zie informatie in administratief dossier).

Wat betreft het door u voorgelegde originele identiteitsdocument op naam van uw nonkel Mohammed Suleyman uitgegeven dd. 1987 door het Kismaayo Fishery Factory Kismayo District kunnen volgende opmerkingen worden gemaakt. Ten eerste kan opgemerkt worden dat uw familieband met Mohammed Suleyman niet aangetoond wordt en dat het document aldus geen enkele bewijswaarde bezit. Ten tweede kan toch opgemerkt worden dat het enigszins merkwaardig is dat uw nonkel zijn origineel identiteitsdocument aan u zou overmaken.

Van de door u voorgelegde envelop van DHL (shipment no. 1495408165) waarin de door u voorgelegde identiteitskaart van uw nonkel Mohammed Suleyman, de door u voorgelegde brief en vertaling en het door u voorgelegde overlijdenscertificaat verstuurd zouden zijn vanuit Somalië kan enerzijds opgemerkt worden dat uw verklaringen betreffende welke documenten zich precies in de envelop bevonden geenszins geverifieerd kunnen worden. Temeer omdat op de door u voorgelegde envelop enkel vermeld staat dat de inhoud ervan een overlijdenscertificaat bevat (p. 4) (zie informatie in administratief dossier). Anderzijds kan opgemerkt worden dat het feit dat u een zending van DHL uit Somalië zou ontving geenszins als bewijs geldt van de door u beweerde Somalische nationaliteit.

Van het door u voorgelegde overlijdenscertificaat uitgegeven dd. 17 maart 2009 door Lower Jubba Regional Court te Kismayo dat opgesteld werd op basis van de verklaringen van uw nonkel Mohamed Suleiman en waaruit moet blijken dat uw moeder, Sharifa Abdulgadir, uw zus Amina en uw broers Ali en Adam overleden zijn (zie informatie in administratief dossier) kan het volgende gezegd worden. De vaststelling dat dit document klaarblijkelijk louter werd opgesteld op basis van verklaringen van uw nonkel Mohamed Suleiman (zie informatie in administratief dossier) laat toe te stellen dat het door u voorgelegde overlijdenscertificaat geen enkele garantie van betrouwbaarheid biedt. Bovendien kan opgemerkt worden dat ook dit door u voorgelegde document een gesolliciteerd karakter bezit en het er sterk op lijkt dat dit document opgesteld werden met als enige doel het door u afgelegde asielrelaas te staven. Wat betreft uw verklaringen dat u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw eerste asielaanvraag vele foute antwoorden gaf (gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 4 mei 2010, p. 2) en antwoordde op de vragen zonder dat u wist of het al dan niet de correcte antwoorden waren (p. 2) omdat u niet goed had geslapen de nacht voorafgaand aan uw gehoor (p. 2) en met medische problemen kampte (p. 2) kunnen volgende opmerkingen gemaakt worden. Eerst en vooral kan opgemerkt worden dat u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal in het kader van uw tweede asielaanvraag verklaarde dat de interviewer van het Commissariaat-generaal tijdens uw gehoor in het kader van uw eerste asielaanvraag u expliciet had gevraagd of u in staat was het gehoor te doen (p. 3) en dat u hier bevestigend op geantwoord had (p. 3). Wanneer de interviewer van het Commissariaat-generaal u vervolgens vroeg "Kan u me zaken vertellen die in uw eerste beslissing van het CGVS stonden en waar u verkeerd op antwoordde omwille van uw medische toestand?" (p. 3) repliceerde u dat u het zich niet meer kan herinneren (p. 3).

U legde tevens een medisch attest uitgereikt door psychiater Dr. Hans Hellebuyck dd. 30 april 2010 te Oostende en een medisch verslag uitgereikt door psychiater Dr. Hans Hellebuyck dd. 20 januari 2010 voor. Zonder afbreuk te willen doen aan de in de attesten beschreven pathologie kan toch het volgende opgemerkt worden. De in het medisch verslag van uw behandelende psychiater vermelde observaties blijken niet van die aard zijn de hierboven in de beslissing opgesomde motieven te wijzigen. Immers, uw behandelende psychiater kan zich hoogstens uitspreken over uw letsels en uw psychologische situatie in België, zonder hierbij uitsluitel te kunnen geven over de oorzaak of identiteit van de daders en hun motieven, vermits hij geen getuige was en zich in dit verband enkel kan baseren op de door u afgelegde verklaringen. Daarenboven concludeerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in verband met de door u aangehaalde traumatische ervaringen in het kader van uw eerste asielaanvraag het volgende: "[...] in zoverre verzoeker wijst op traumatische ervaringen, mag niet worden verwacht dat de feiten in het geheugen gegrift zouden zijn zo zij zich in werkelijkheid zouden hebben voorgedaan, aangezien zij immers een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed zijn geweest op verzoekers verdere leven. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen." (zie arrest RvV nr. 32656).

Er dient te worden opgemerkt dat u evenmin subsidiaire bescherming kan worden toegekend.

U heeft immers tijdens uw opeenvolgende asielaanvragen niet aannemelijk gemaakt dat u werkelijk de Somalische nationaliteit bezit. Bijgevolg heeft u dan ook niet aangetoond dat u een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zou lopen bij terugkeer naar uw land van oorsprong.

Uit dit alles blijkt dat de nieuwe elementen die u aanbrengt niet van die aard zijn om te besluiten tot een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het "Eerste middel" is "Afgeleid uit artikel 62 van de Wet van 15 december 1980". Verzoeker argumenteert "Dat de bestreden beslissingen niet of althans onvoldoende met redenen zijn omkleed".

2.2. Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006 (hierna: vreemdelingenwet) heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan invoeren. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker diende een tweede asielaanvraag in. In het kader van zijn eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat verzoeker zijn beweerde Somalische identiteit en afkomst van het eiland Koyama niet aannemelijk had gemaakt daar hij geen aannemelijke verklaring kon geven voor zijn totaal gebrek aan kennis van Somalië en de leefwereld op het eiland Koyama (zie RvV 13 oktober 2009, nr. 32 656). Te dezen is de Raad niet bevoegd de beslissingen genomen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag te beoordelen in beroep, daar deze door de in de Belgische wetgeving voorziene rechtsmiddelen aangevochten dienen te worden. In zoverre het middel gericht is op de vaststellingen gedaan in het kader van de eerste asielaanvraag van verzoeker kan de Raad slechts vaststellen dat het beroep tegen deze beslissing door de Raad van State ontoelaatbaar werd verklaard op 30 november 2009. De beoordeling van de eerste asielaanvraag is aldus definitief in de rechtsorde opgenomen en de kritiek van verzoeker ertegen is derhalve laattijdig. Dit klemmt te meer nu verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe elementen aanbrengt die tot andere conclusies kunnen leiden of die de genomen conclusies in een ander licht kunnen plaatsen en zich beperkt tot het neerleggen van documenten met name

- "-Identiteitsdocument op naam van zijn nonkel*
- Persoonlijke brief van zijn nonkel*
- Overlijdenscertificaat*
- Geboortecertificaat van hemzelf*
- Enveloppe DHL*
- Medische attesten Dr. Hellebuyck"*

3.2. Verzoeker voert aan dat hij *"in behandeling is bij Dr. H. en medicatie neemt, tengevolge waarvan hij zeer suf en verward wordt, hetgeen een verklaring biedt voor de verwarrende verklaringen welke werden afgelegd tijdens het eerste interview, de moeilijkheid waarmee sommige vragen werden beantwoord en de misinterpretatie van enkele vragen; Dat de medische attesten welke werden neergelegd van diens behandelende arts als dusdanig bevestigen; Dat de problematiek en vluchtverhaal inderdaad in het geheugen van verzoeker staat gegrift, maar de weergave ervan door de inname van medicatie sterk bemoeilijkt werd, hetgeen het overigens aannemelijk maakt dat verzoeker zich bepaalde antwoorden niet meer kon herinneren; Dat verzoeker hiervan overigens reeds melding maakte in diens eerste asielaanvraag, doch waaraan de Commissaris Generaal ten onrechte voorbijging!"*

3.3. Waar verzoeker wijst op zijn medische problemen en meent dat deze een aannemelijke verklaring bieden voor de in het kader van zijn eerste asielaanvraag vastgestelde onwetendheden aangaande Somalië benadrukt de Raad dat reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd geoordeeld dat verzoekers medische problemen zijn onwetendheid geenszins kunnen vergoelijken te meer daar de Raad toen vaststelde *"Het medisch attest stelt "Deze jongeman is vluchteling uit Somalië, is daar afkomstig uit klein dorpje, zo vertelt hij. Hij is nog maar sinds kort hier, voelt zich ongelukkig en gebruikt daarom onder andere medicatie om te slapen en rustig blijven, zo vertelt hij ook (...)"*. Het attest maakt benevens een instabiele of ongelukkige emotionele toestand geen gewag van enig psychologisch probleem". Uit het thans neergelegde medische attest blijkt dat verzoeker zich aanbod *"op de consultatie van 20/01/2010"* omdat hij naar eigen zeggen *"gelet op de traumatiserende gebeurtenissen welke hij onderging, aan een psychose leed"* en hiervoor *"thans in behandeling is"*, en medicatie neemt. Het medisch attest doet geen afbreuk aan de in het kader van de eerste asielaanvraag gemaakte vaststellingen, met name dat de communicatie toen ter verhoor vlot verliep, verzoeker de hem gestelde vragen begreep en beantwoordde doch geheel onwetend bleek te zijn wat zijn herkomst betreft, en hiervoor geen aannemelijke verklaring bood. Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn onwetendheden niet uitsluitend *"bepaalde feiten en namen"* betreffen maar evenzeer, en vooral, basiskennis uit het dagelijkse leven en de (zichtbare) leefwereld op de Badjuniëilanden (RvV 13 oktober 2009, nr. 32 656). Bovendien legde verzoeker tegenstrijdige verklaringen af in dit verband *"Wat zijn medicatie betreft stelt de Raad vast dat de opmerking in het verzoekschrift dat verzoeker "op de dag van het interview zeer zenuwachtig en moe was, door het innemen van slaappillen, hetwelk kan verklaren waarom hij enkele vragen verkeerd begreep;" strijdig is met zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal "Ik moet dit medicijn iedere nacht nemen, vorige nacht heb ik het niet genomen om te vermijden dat ik laat zou zijn vandaag."* (gehoorverslag CGVS, 19.06.2009, p.2)" (RvV 13 oktober 2009, nr. 32 656). Ten slotte dient te worden herhaald dat een medisch attest dat is opgemaakt op basis van verzoekers verklaringen geen bewijs is dat deze verklaringen -inzake onder meer de traumatische gebeurtenissen- waar zijn.

3.4. Verzoeker legde een overlijdenscertificaat neer opgemaakt op 15/03/2009 en een geboortecertificaat uitgereikt op 24/07/2003 en betoogt *"Dat het inderdaad niet evident was na het uitbreken van de burgeroorlog om geboortecertificaten te verkrijgen; Dat evenwel de moeder van verzoeker, samen met zijn oom, in 2003, toen het rustiger was, naar Kismayo zijn afgereisd om betreffend certificaat te bemachtigen. hetgeen inderdaad wel degelijk gelukt is"* en wat het overlijdenscertificaat betreft dat hij *"diep geschokt was door de twijfel welke door de Heer Commissaris Generaal wordt geuit omtrent hun overlijden Dat verzoeker vooreerst niet liever zou willen dat diens moeder, zus en broers nog in leven zouden zijn; Dat het daarnaast gestoord zou zijn om valse overlijdensattesten op te stellen!"*

3.4.1. Het is van algemene bekendheid dat Somalië geen administratieve structuren bezit nu na 1991 het land in totale chaos verviel en de oorlog naast alle gebouwen ook de staatsinstellingen heeft vernield. Waar verzoeker meent dat het *"gestoord zou zijn om valse overlijdensattesten op te stellen"* dient te worden vastgesteld dat de neerlegde documenten klaarblijkelijk frauduleus voorkomen nu verzoeker niet aantoonde waar in Somalië al een dienst zou bestaan waar dergelijke officiële documenten als geboortecertificaten en overlijdenscertificaten worden uitgereikt, of wie de ambtenaren zijn die deze bemannen en door welke overheid ze aangesteld werden. Dat verzoeker dit niet weet ondermijnt verder zijn beweerde band met Somalië.

3.5. Verzoeker legde een identiteitskaart neer, uitgegeven in 1987, en beweert dat dit de authentieke identiteitskaart van zijn oom is. De commissaris-generaal merkt terecht op dat het merkwaardig is dat verzoekers oom zijn oude, originele identiteitskaart, die hij nog zou bekomen hebben alvorens het

regime en alle administratieve instellingen in Somalië ineens stortten, aan verzoeker zou overmaken louter ter adstructie van verzoekers asielaanvraag, temeer gelet op verzoekers vage verklaringen in dit verband ter verhoor *“ik was ook verbaasd, misschien viel zijn identiteitskaart er per ongeluk in, ofwel deed hij het met opzet om te bewijzen dat hij mijn nonkel is”* (gehoorverslag CGVS, 4.05.2010, p.4). De loutere bewering in het verzoekschrift dat *“Het is net om iedere twijfel dienaangaande weg te nemen dat de nonkel van verzoeker diens originele identiteitskaart verstuurde, om het asielrelaas van zijn neef van wie de ganse familie werd gedood, kracht bij te zetten, en hiermee te trachten diens leven te redden”* doet hieraan geen afbreuk. Bovendien blijkt uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat documenten vrij en gemakkelijk kunnen aangeschaft worden op de markten van Bakar, Karan en in vele steden. Deze documenten zijn waardeloos in Somalië en worden voor internationale reizen gebruikt.

3.6. De persoonlijke brief van zijn oom is privé-correspondentie zonder officieel karakter zodat de bewijswaarde slechts relatief is en onvoldoende om het gebrek aan geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker te herstellen. De commissaris-generaal wijst er ook terecht op dat de vaststelling dat verzoekers oom meteen een Engelse vertaling bij zijn brief voegt aan toont dat hij werd opgesteld op vraag van verzoeker, louter ter adstructie van zijn asielaanvraag. De brief komt dan ook ontegensprekelijk voor als een complaisancestuk opgemaakt voor onderhavige procedure.

3.7. Verzoeker argumenteert *“Dat de Commissaris Generaal evenwel toch moeilijk kan ontkennen dat verzending van deze enveloppe met stukken vanuit Somalië, toch minstens zijn herkomst aan toont; Hoe zou verzoeker immers, die nog zeer jong is, vanuit België contacten kunnen leggen in Somalië en zelfs originele identiteitskaart kunnen bekomen, indien hij niet van Somalië afkomstig is en de man die deze documenten verstuurde geen familie is?”*

3.7.1. De neergelegde enveloppe van DHL tenslotte kan hoogstens aantonen dat verzoeker post ontving uit Somalië, doch geenszins dat hij de Somalische nationaliteit bezit, noch dat hij van Somalië afkomstig is, noch de waarachtigheid van zijn asielmotieven. Verzoeker gaat er immers aan voorbij dat de documenten die hij neerlegde vals zijn, wat hooguit kan aantonen dat hij over connecties beschikt die fraudeleuze Somalische documenten verhandelen. Tevens blijkt hieruit dat verzoeker niettegenstaande zijn psychologische of emotionele moeilijkheden, toch in staat is om zijn asielaanvraag te stofferen met aangevraagde en gefabriceerde documenten. Dit wijst er minstens op dat verzoeker doelgericht en logisch kan handelen. Dat hij de vragen op het CGVS niet kan beantwoorden kan dan ook niet overtuigen.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Wat betreft de subsidiaire bescherming kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts vaststellen dat verzoeker zijn identiteit en nationaliteit niet aan toont noch aannemelijk maakt. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de afweging van het reële risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 dient te gebeuren ten opzichte van de situatie in Somalië. Zoals hoger geoordeeld voert verzoeker geen nuttige elementen aan op dit punt en zijn de verklaringen dermate onvoldoende dat zijn beweerd nationaliteit bedrieglijk voorkomt. De Raad moet haar oordeel steunen op de feiten en middelen aangevoerd door de verzoekende partij. Het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. Het “Tweede middel” is “Afgeleid uit de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en de fundamentele rechten van de Mens, zoals die blijken uit het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens”.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich liet bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan kan derhalve niet worden weerhouden.

7. Met betrekking tot het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden wijst de Raad erop dat er in onderhavige procedure geen uitspraak gedaan wordt over een terugleidingsmaatregel, maar uitsluitend over de toekenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel 48/4 van dezelfde wet). Overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof van de Rechten van de Mens geeft het Europees Verdrag van de rechten van de mens geen recht op asiel. Het valt dus niet binnen de bevoegdheid van de Raad om zich hierover uit te spreken. Voor zover artikel 3 EVRM overeenstemt met artikel 48/4, § 2 van voormelde wet van 15 december 1980 wordt verwezen naar wat voorafgaat.

8. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK